

Р Е Ш Е Н И Е

№5

гр. Перник, 06.02.2012г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, в съдебно заседание на двадесети януари през две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: СЛАВА ГЕОРГИЕВА

При секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията Георгиева административно дело № 425 по описа на съда за 2011г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 215, ал. 1 от Закона за устройство на територията.

Образувано е по жалба на И.С.С.,*** против заповед № ДК-02-ЮЗР-452 от 10.10.2011г. на началника на РДНСК, Югозападен район. С атакуваната заповед е наредено премахването на незаконен строеж: “лека ограда”, находящ се в урегулиран поземлен имот VIII-623ж, идентичен с УПИ VIII-499, кв. 9, който е ограда към УПИ XVI по плана на гр. Перник, кв. “Клепало”.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Изградена е в съответствие с действащия дворищно регулационен план и не попада в площта на съседен УПИ. Навеждат се съображения, че изграденото е търпим строеж и не подлежи на премахване. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът по жалбата-Началник на РДНСК, ЮЗР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Счита, че е неоснователна и моли административния акт да бъде оставен в сила. Излага мотиви, че безспорно е установен незаконен строеж по смисъла на ЗУТ, а в проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, които да са основание за отмяна на акта. Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд Перник, след преценка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК на посочените оплаквания в жалбата, мотивите на обжалвания административен акт и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 215, ал. 4, изр. 1 от ЗУТ от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да атакува процесната заповед като нейн адресат. Жалбата е насочена срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт, поради което следва да се разгледа по същество.

Поставеният за разглеждане правен спор касае законосъобразността на заповед № ДК-02-ЮЗР-452 от 10.10.2011г. на началника на РДНСК, Югозападен район, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж, представляващ “лека ограда”, находящ се в урегулиран поземлен имот VIII-623ж, идентичен с УПИ VIII-499, кв. 9, който е ограда към УПИ XVI по плана на гр. Перник, кв. “Клепало”. Строежът е изпълнен в УПИ-VIII-623ж и представлява ограда с дължина 16.5м. и височина 1.50м., състояща се от метални колове и оградна мрежа. Оградата подлежаща на премахване е изградена през 1979г. от жалбоподателя. С оспорвания акт е разпоредено доброволно

премахване на незаконния строеж, като същото е възложено на извършителя на строежа.

Заповедта е издадена след извършена съвместна проверка на място от служители на сектор Перник, при РДНСК, ЮЗР и община Перник. Констатациите са оформени в констативни актове № П-83/2011-3 от 29.06.2011г. и акт № П-83/11-4 от 29.06.2011г.. Според описаното в тях осъществената лека ограда е без разрешение за строеж. Съставените при извършената проверка констативни актове са връчени лично на жалбоподателя. В седмо дневния срок е постъпило възражение от жалбоподателя срещу констативните актове по отношение годината на построяване на оградата и е представен протокол за дадена линия и ниво от 26.07.1979г..

При така установените факти по делото от правна страна съдът намира, че жалбата е основателна, по следните съображения:

Контролът за законосъобразност на първо място се отнася до процесуалните предпоставки за издаването на заповедта и едва след това се преценява за наличието на предпоставките визириани в чл. 225 ал.1 във връзка с чл.222, ал.1, т.10 от ЗУТ, на което правно основание е издадена заповедта, т.е. дали е налице безспорно установен незаконен строеж подлежащ на събаряне.

Съгласно чл. 222, ал. 1 от ЗУТ, контролът по строителството се осъществява от Началникът на ДНСК или упълномощено от него лице. Част от този контрол по т.10 на цитирания текст от ЗУТ е издаването на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях. От приложената по делото заповед №РД-13-446/01.11.2010 г. на Началника на ДНСК, е видно че на началниците на регионални структури са предоставени правомощия свързани с предотвратяване на незаконното строителство, в това число и издаване заповеди за премахването му. При условията на делегиране на правомощия, Началникът на РДНСК Югозападен район, е издал в рамките на предоставената му компетентност оспорваната заповед, имаща за предмет премахване на незаконен строеж. Той е компетентен административен орган, оправомощен по надлежния ред, поради което акта е издаден от компетентен орган.

Заповед № ДК-02-ЮЗР-452 от 10.10.2011г. на началника на РДНСК, Югозападен район, е издадена след изпълнение на процедурата по чл. 225, ал. 3 от ЗУТ. На 29.06.2011 г. е осъществена проверка на място, от служители на сектор Перник при РДНСК, ЮЗР и са съставени констативни актове, в които е обективизирано и онагледено фактическото положение на процесният строеж. Описани са и техническите му параметри. Прието е, че е извършено строителство без разрешение за строеж. Началника на РДНСК, ЮЗР въз основа на констативните протоколи е приел, че е на лице безспорно установен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал.2, т. 2 от ЗУТ и е постановил премахването му.

Контролът за законосъобразност върху процесната заповед изисква преценка за наличие на предпоставките визириани в чл. 225, ал.2, т. 2 от ЗУТ, на което правно основание е издадена оспорваната заповед. Правомощията на Началника на РДНСК, в случаите на констатирано незаконно строителство са изчерпателно посочени в чл. 225 от ЗУТ. В ал. 2 на същия текст е посочено, че незаконен строеж е този, който: е изграден в несъответствие с предвижданията на действащия подробен устройствен план; е извършен без одобрени инвестиционни проекти и/или без издадено строително разрешително и когато строежа е осъществен при съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект.

Според цитираната като правно основание на оспорваната заповед правна норма чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ строежът е извършен без одобрени инвестиционни проекти и/или без строително разрешително. От събраните в хода на административното производство материали, приобщени като доказателства по делото и такива

ангажирани в съдебно производство се установява, че не е издавано разрешително за строеж от главния архитект на община Перник. По отношение на процесната ограда се представя протокол за строителна линия и ниво от 1979г., а твърдения за издадено разрешение за строеж не се навеждат. Изслушана е и съдебно техническа експертиза и от приетото заключение на вещото лице, неоспорено от страните, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно дадено, настоящия състав приема, че въпросния строеж е изпълнен съгласно утвърден със заповед № 1076 от 23.08.1974г. план по регулационната линия между двата УПИ. При огледа на място вещото лице заключава, че строежът има характеристика на лека ограда, изпълнена от оградна мрежа и метални колове.

Безспорно е, съгласно определеното в параграф 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, че оградата е строеж независимо от изпълнението ѝ. Строеж по смисъла на параграф 5, т. 38, във вр. с чл. 225, ал. 2 от ЗУТ е всяко изграждане или съоръжение, което трайно променя субстанцията и използването на земя или сграда. Не се спори, че осъществената по гореописания начин ограда изпълнява предназначението си, разделяйки двата имота, поради което същата представлява строеж. В случая е от значение имал ли е жалбоподателят строителни книжа за изграждането на оградата, а точното ѝ местоположение не влияе на законосъобразността и валидността на процесния акт поради липса на позоваване на тази норма. Споровете на лицето сезирало административния орган и жалбоподателя относно регулационния статут на имотите им следва да бъде разрешен по друг ред. Касае се за обект, изграден без разрешение за строеж и становище на инженер конструктор, с указание за изпълнение, изискуемо съгласно чл. 147, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от ЗУТ, поради което същият е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Същият е незаконен и по време на изграждането му, тъй като съгласно чл. 225, ал. 1, т. 5 от ПП на ЗТСУ се е изисквало разрешение за строеж. С оглед на това в съответствие с нормата на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, административния орган е разпоредил премахване на строежа.

Спорен е единствено въпросът следва ли по отношение на незаконния строеж да се приложи разпоредбата на пар. 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ. Между страните няма спор и съдът категорично приема за установено, че процесната ограда е построена като лека през 1979г. и към настоящия момент е в същото състояние. Строежи, изградени до 07.04.1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действували по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или забрана за ползуване. Строежът е изграден в съответствие с правилото на чл. 148, ал. 1, т. 3 от отменения ПП на ЗТСУ /в редакцията ДВ бр.7/1976г./ за ограждане на недвижимите имоти само с леки огради. В същия смисъл е и сега действащата разпоредба на чл. 48 от ЗУТ, разписваща, че поземлените имоти могат да се ограждат. Процесната ограда е лека по смисъла на посочения текст, като се има предвид начина на изпълнението ѝ от телена мрежа и метални колони, като няма данни същата да е изпълнена не по регулационната линия, с оглед заключението на вещото лице по допусната и изслушана съдебно техническа експертиза, поради което е допустима по действащите правила и нормативи по ЗУТ. Предвид изложеното процесната ограда е допустима както по действащите норми към момента на изграждането и, така и по сега действащите такива, поради което може да се приеме за търпим строеж по смисъла на пар. 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ. След като са налице условията за прилагане на посочения текст, издадената заповед за премахване на строежа е незаконосъобразна като противоречаща на материалноправна норма и поради това подлежи на отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, при направено искане за присъждане на разноси, ответникът по жалбата следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя съдебни разноси в размер на 460лева, представляващи 10лева държавна такса за образуване на делото и 400лева договорено и заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие № 05891 от 28.11.2011г..

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалбата на И.С.С.,***-02-ЮЗР-452 от 10.10.2011г. на началника на РДНСК, Югозападен район.

ОСЪЖДА РДНСК, Югозападен район да заплати на И.С.С.,*** разноси в размер на 460лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.